

češčenje“, rekli so mati, da naj napravijo na mizo. Anica nese skledo juhe, a Nežica devlje pladnike na mizo. Malo majhena je še, pa bode vže; samó malo na prste je treba stopiti. Marijca, tudi taka nepočakanka, kleči pa na stolu in reže podolgasti hlebec, ki je skoraj večji od nje same. Brez mačke, se vé da, tudi nič ni; le poglej jo, prve šapice ima vže na stolu, kmalu bode na mizi, ako je le ne zapazi sultanček, ki skače okolo veselega Tončka. Ahà! zdaj-le morajo pa vsak čas priti oče in mati. To bode veselje! Koliko bodo znali oče povedati, ker so toliko časa hodili po svetu! Mati pa bodo pohvalili malčke, da so bili pridni, in oče bodo prinesli iz mesta vsacemu kaj lepega!

Kosilo je na mizi, oče in mati vže gresta.

B—c.

B a s n i.

Lakomnik.

„O, jaz nesrečnež!“ vzdihoval in tožil je lakomnik sosedu. „Zaklad, ki sem ga bil na vrtu zakopal, izkopali so mi to noč in odnesli, a na njegovo mesto zagrebli so mi kamen brez vrednosti.“

„Saj bi zaklada takó ne bil rabil in užival,“ odgovoril mu je sosed. „Misli si torej, da je kamen zaklad; potem nisi nič ubóžnejši.“ —

„Če bi jaz res tudi ubóžnejši ne bil,“ odvrnil je lakomnik, „saj je pa óni, ki mi je zaklad odnesel, za toliko bogatejši.“

Taki so torej lakomniki, če drugi več imajo, to jih bôde v oči.

Slepa kokoš.

Neka kokoš je bila oslepela. A navajena brskati ni nehala tudi sedaj ne, nego pridno je brskala in grebla. — Pa kaj jej je koristilo? Druga kokoš z zdravimi očmi je umela ptuji trud v svoj prid porabiti. Zvesto je spremljevala slepico ter se hranila od njenega truda; kar je slepica nabrskala to je ta pobrala in pozobala.

Ali ne nahajamo tudi v življenji pridnih delavcev, ki svojih uspehov in pridobitkov ali ne vidijo, ali vsaj ne porabijo? A drugi menj zmožni, a bolj spretni in premedeni porabijo njihov trud v svoj prid. —

(Po Lessingu.)

Vesela žetev.

O žetev, ti veseli čas!

Radósten te pozdravljam jaz.

Saj po spomládi si zeleni

Pogrnil s klasjem polje meni.

Vrtite, žnjice! se urnó,

Čeprav vam čelo je potnó.

Bogate snope zrnovíte

Mi v stoge, skednje naložite.

Mlatičev živi: pika, pòk!

Rad sliši starec in otròk.

Ko žitnice napolnim, zima

Naj kadar hoče, k nam prikima.

V resnici žetev čas si zlat,

Ko trud donaša tolik sad.

Sreé naj moje se raduje

Saj zdaj plačilni dan praznuje.

F. Krek.